

Înainte

Un strigăt fioros de luptă răsuna din valea de la capătul domeniului plin de arbori groși și înalți. Valea aceasta este o regiune unde nu creștea nici măcar stepa. Aș putea spun că este asemenea unui canion prin care nu curge nici un râu. Alex m-a dus o dată să o văd de sus, de pe deal. Am fost foarte surprinsă de faptul că la un capăt al acestei capitale exista o asemenea formă de relief. De asemenea, mă avertiza întotdeauna să nu mă apropii singură de această prăpastie. Nici nu aveam de ce. Era ultimul lucru cu care aș fi vrut să am de-a face. Acum, este prima dată când aud zgomote în această râpă lugubră. Strigătul s-repetat dar sub o altă formă, acompaniată de ecoul întâlnirilor brutale a două spade. Fără să mai stau pe gânduri, alerg printre copaci, până când ajung să văd linia franjurată la căpătului falezei. Mă așez în genunchi, îmi prin bine mâinile de pământ și privesc în înăutul acestei văi, în adâncul căreia, printre bolovanii masivi, două siluete negre se luptă strașnic pe viață și pe moarte. Mă aflu la o înălțime de aproape douăzeci de metrii, așa că nu îi pot identifica pe spadasi. Deodată, unul dintre ei s-a împiedicat iar celălalt aplecându-se asupra lui, reușește să îi rănească doar piciorul, căci imediat, cel căzut îi înlătura spada. Fiind aproape în umbră nu am reușit să văd ce se întâmplă. Un geamăt lung a anunțat sfârșitul duelului, însă nici unul nu dă vreun semn de viață. „Oare, au murit amândoi? Ce s-a întâmplat?” mă întreb, apoi încep să alerg dintr-o parte într-alta a falezei, până când întâlnesc o scobitură ce se coboară într-o pantă mai puțin înclinată, presărată cu pietre masive. Cobor încet, sprijinindu-mă de orice reliefare stâncoasă, până când ajung jos. Zăpada încă netopită, îmi oferă nesiguranță și cu greu reușesc, totuși să scap de acest drum înșelător.

După Mini-Ghostwriting

Un strigăt de luptă răsună în întreaga vale ce se învecina cu parcul de arbori seculari. Valea era de fapt un canion în miniatură prin care nu curgea însă niciun râu. Alex mă duse odată să o văd de sus, de pe faleză, și am fost foarte surprinsă să descopăr o asemenea de formă de relief la marginea capitalei. El mă avertizase să nu mă apropii singură de acea genune, iar până acum nici nu am avut de ce s-o fac. Era ultimul loc în care voiam să mă aflu. Auzeam însă pentru prima dată zgomot venind din râpa lugubră. Strigătul răzbătu din nou, însoțit de ecoul ciocnirii brutale a două spade.

Am înaintat cu inima strânsă printre copaci, până am ajuns la marginea crestată a prăpastiei. M-am așezat în genunchi și, prinându-mă bine cu mâinile de o bucată de stâncă, am privit în adâncul văii. Douăzeci de metri mai jos, printre bolovanii masivi, două siluete negre se luptau pe viață și pe moarte, dar nu îi puteam recunoaște pe spadasi. La un moment dat, când unul dintre luptători se împiedică, celălalt reuși să-i rănească doar piciorul, căci primul îi pară lovitura la timp.

Cei doi se aflau acum în umbră, astfel că nu mai reușeam să văd prea bine. După o scurtă vreme, un geamăt prelung păru să anunțe sfârșitul duelului, dar niciunul nu dădea vreun semn de viață. „Oare au murit amândoi? Ce s-a întâmplat?” m-am întrebam.

Am alergat dintr-o parte într-alta a falezei, până când am descoperit o potecă delimitată de pietre mari, pe o porțiune de pantă mai puțin abruptă. Aș fi putut coborî destul de ușor pe acolo dacă pământul nu ar fi fost acoperit de o pojghiță subțire de gheață, dar acest lucru nu mă descurajă.

Comment [A1]: Imaginea originală „valea de la capătul domeniului plin de arbori groși și înalți” este destul de neclar descrisă.